

vettük, hogy néhány elszánt tudós alászállt az osztrák főváros csatornarendszerébe, hogy a kéziratok maradványai után kutasson, oda semmiképp sem követhetjük őket; át kell hát engednünk Ernst művét a pusztulásnak, ami egy napon, semmi kétség, közös sorsa lesz valamennyi könyvnek.

Jónás Tamás

TEKOAI JEGYZET

A nyugtalanság szimmetrikusan néma.
A szél se fújja szét, eső se mossa.
Boldogság húzza szorosabbra néha.
Rácsain gondolkodás a rozsdá.
Felhőkarcoló, tetőtől talpig,
a vöröslő szemek jelzőlámpája
tudatja éggel, földdel, hogy haragszik
a nyugalomra, régi önmagára.
Kegyelmes történet, kopogj az égre!
Rombold le holnap végleg. Ma még ne!
Az elesettek jegyzetfüzetébe
hadd firkantsak még verset, ellenállót.
Ha borzasztó megváltás történne.
Legyen a felejtés a szertemállóbb.

SZEGEDI, DE ÓSZ

Térdelő föld a vetkőző esőben.
Ágyam körül feszült nászéjszakád.
Kilincs incselkedik a gyenge nővel.
Ujjammal érzem szemed vérszagát.

Papucs fölött megszegyenül a szoknya.
Továbbrendezhetetlen rend vagyunk.
Jövőnek hitt gyom nőtt minden sarokba.
A pusztulás kedves és életunt.